

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce : J. S., narozeného dne X
bytem X

zastoupeného JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D., advokátem
sídlem Obilní trh 312/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1

zastoupeného JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2019, čj. MHMP 2424664/2019, sp. zn. S-MHMP 2191439/2019 ODO-TAX,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Městské části Praha 1, Úřadu městské části Praha 1, odboru občansko správních agend, oddělení správního řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 10. 2019, čj. UMCP1 468737/2019, byla žalobci uložena pokuta ve výši 10.000 Kč podle § 34e odst. 4 písm. b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“) [ve spojení s § 93 odst. 1, § 35 písm. b), § 36, § 46 a § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“], a povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.
2. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“), který k odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zrušil výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku dle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě, a v tomto rozsahu řízení zastavil, dále žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku I. tak, že formulaci „*za spáchání přestupku fyzických osob podle dle ustanovení § 34e odst. 2 písm. f) zákona o silniční dopravě, neboť řidič taxislužby se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21d odst. 4 písm. a) zákona o silniční dopravě neobsluhuje řádně taxametr a nezajistí zaznamenání skutečného průběhu přepravy, kterého se dopustil úmyslně tím, že dne 04. 08. 2019 vykonal přepravu z Prahy 6, letiště Václava Havla, na Prahu 1 na Václavské náměstí před č. 5 s vozidlem tov. zn. X RZ X evidovaným jako vozidlo taxislužby, aniž by po ukončení přepravy vypnul taxametr.*“ (podtržený text dále též jen jako „**první skutková věta**“), nahradil formulací výroku:
„*za spáchání přestupku fyzických osob podle § 34e odst. 2 písm. f) zákona o silniční dopravě, neboť dne 4. srpna 2019 při přepravě formou taxislužby uskutečněné vozidlem taxislužby X, SPZ: X, po jejímž ukončení byl kontrolován na Václavském náměstí č. 5 na Praze 1, jako řidič taxislužby v rozporu s § 21d odst. 4 písm. a) zákona o silniční dopravě neobsluhoval řádně taxametr a nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť při ukončení přepravy nepřepnul taxametr z pracovní polohy „OBSAZENO“ do pracovní polohy „JÍZDNÉ“, neprodleně nevytiskl záznam o přepravě č. 3833 a nezajistil zaznamenání skutečných údajů o čase ukončení přepravy a účtované ceně.*“ (podtržený text dále též jen jako „**druhá skutková věta**“)., a ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v prvním žalobním bodě uvedl, že žalovaný změnil v napadeném rozhodnutí popis skutku oproti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti řízení; žalobce se tak nemohl vyjádřit a navrhopat důkazy. Současně v oznámení o zahájení řízení nebyl jednoznačně vymezen předmět správního řízení a žalovaný jej poté změnil (žalobce poukázal na § 47 správního řádu s tím, že správní řízení zahájil „*z vlastního podnětu ÚOHS*“). Ohledně vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení a ohledně zásady dvojinstančnosti žalobce poukázal také na § 48 správního řádu a soudní judikaturu [rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 100/1994, rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 21. 3. 2008, čj. 2 As 34/2006-85, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, a na nález Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2006, sp. zn. II. ÚS 544/05].

4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že se skutek vymezený v napadeném rozhodnutí ani nestal, resp. není přestupkem, popis skutku je neurčitý, nemá oporu ve spisu a je vnitřně rozporný. Žalobce taxametr obsluhoval, doklad vydal a skutečný průběh přepravy zaznamenal. Žalovaný ve výroku uvádí, že žalobce neprodleně nevydal „účetku“, avšak současně v popisu skutku také uvádí její číslo. Popis skutku o ukončení přepravy nemá oporu v provedeném dokazování. Hlídka městské policie zasáhla dříve, než byla ukončena přeprava, resp. v průběhu ukončování přepravy; pokud by zasáhla po ukončení přepravy, tedy po vystoupení osob a vyložení zavazadel z vozidla, „bylo by vše v pořádku, mimo vydaného dokladu i další údaje“. Žádný právní předpis neupravuje, kdy je přeprava ukončena, navíc v písm. a) není slovo „bezodkladně“, jak je naopak uvedeno v popisu skutku [žalobcem míněno zjevně písm. a) ustanovení § 21d odst. 4 zákona o silniční dopravě - pozn. soudu]. Žalovaný se v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal se všemi tvrzeními žalobce v odvolání.
5. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že mu bylo v den kontroly odebráno oprávnění k provozování taxislužby a byl mu odebrán průkaz řidiče taxislužby, avšak dosud nebylo vydáno rozhodnutí o odebrání tohoto průkazu; žalobce nemůže od kontrolního dne podnikat v taxislužbě. Průkaz lze odebrat pouze z důvodu nevydání dokladu o zaplacení jízdného z tiskárny taxametru, avšak žalobce tento doklad vydal a je toliko spor o jeho náležitosti. Skutek, který v napadeném rozhodnutí formuloval nově ve výroku žalovaný, současně nemůže být podkladem pro odebrání průkazu řidiče taxislužby. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval odvolací námitkou o neoprávněném zabavení tohoto průkazu.
6. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce uvedl, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jaká je rozhodovací praxe žalovaného v jiných obdobných kauzách; není tak zřejmé, zda nedošlo k porušení zásady rovnosti dle § 2 odst. 4 a § 7 správního řádu. Žalobce dodal, že v případě zaujetí jiného právního závěru ohledně obdobných skutkových okolností by měl správní orgán odůvodnit změnu ve výkladové praxi, což není z napadeného rozhodnutí zřejmé.
7. V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu nebyl žalobce v řízení o odvolání vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání, a rovněž nebyl vyrozuměn o odebrání dokladu nezbytného pro provozování taxislužby.
8. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí v plném rozsahu, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný se s podanými žalobními námitkami neztotožnil.
10. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost se k obvinění vyjádřit a seznámit se s výsledky dokazování, naopak je zřejmá jeho určitá pasivita, neboť se nedostavil na ústní jednání. S odkazem na § 46 odst. 1 správního řádu žalovaný uvedl, že v oznámení o zahájení řízení byl předmět řízení řádně vymezen, a to popisem skutku a právní kvalifikací, když podrobná právní kvalifikace není nezbytná a může se v průběhu řízení poté měnit (odkázal přitom na stejné rozhodnutí, na které odkazoval žalobce, tj. na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 100/1994), a dostatečný je v oznámení o zahájení řízení toliko jednoduchý popis skutku. Popis skutku v napadeném rozhodnutí je pak jasný a nezaměnitelný z hlediska zásad *ne bis in idem* a *res iudicata*. Část výroku II. byla

ze strany žalovaného toliko upravena, aby bylo nezpochybnitelné, v čem žalobce porušil povinnost řádné obsluhy taxametru, a aby byl výrok v souladu s právními předpisy.

11. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal odvolací námitky. Žalovaný citoval § 21 odst. 4 písm. a) zákona o silniční dopravě, dále § 14 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen “vyhláška č. 478/2000 Sb.”), a rovněž § 3 odst. 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen “nařízení o cenách”). K tomu uvedl, že žalobce postupoval v rozporu s citovanými ustanoveními, neboť po ukončení přepravy nepřepnul taxametr z polohy „obsazeno“ do polohy „jízdné“, neboť se nesprávně domníval, že taxametr má přepnout až v okamžiku, kdy zákazníkům vyloží zavazadla. Pomoc při výstupu z vozidla a při vyložení zavazadel je však zahrnuta v jednorázové nástupní sazbě.
12. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný oponoval tím, že nedošlo k odebrání, nýbrž k zadržení průkazu řidiče taxislužby, a to na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020, čj. MHMP 225644/2020. Jde o samostatné správní řízení dle § 35h odst. 3 zákona o silniční dopravě, v rámci kterého může žalobce užít příslušné opravné prostředky.
13. K ostatním žalobním námitkám se žalovaný výslovně nevyjádřil. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen “s. ř. s.”). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud ve věci rozhodl při jednání dne 26. 7. 2021, kdy oba účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích a procesních návrzích. Soud po provedeném jednání a po posouzení všech žalobních bodů v konfrontaci se skutečnostmi, které vyplynuly z předloženého správního spisu, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
16. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
17. Podle § 78 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky *[o]známení o zahájení řízení o přestupku obsahuje popis skutku, o kterém má být v řízení rozhodováno, a jeho předběžnou právní kvalifikaci.*
18. Podle § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky *[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, b) právní kvalifikace skutku.*
19. Podle § 34e odst. 2 písm. f) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020, *[ř]idič taxislužby se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21d odst. 4 písm. a) neobsahuje řádně taxametr nebo nezajistí zaznamenání skutečného průběhu přepravy.*
20. Podle § 21d odst. 4 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020: *Při výkonu práce řidiče taxislužby je řidič vozidla taxislužby, které je vybaveno taxametrem, povinen řádně obsluhovat taxametr a zajistit zaznamenání skutečného průběhu přepravy.*
21. Ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., upravuje *„Způsob řádné obsluhy taxametru“* následovně: *[v] době, kdy je vozidlo taxislužby užito k provozování taxislužby,*

řidič zajistí, aby taxametr byl zapnutý v pracovní poloze 'VOLNÝ'. Při zahájení přepravy řidič přepne taxametr z pracovní polohy 'VOLNÝ' do pracovní polohy 'OBSAZENO' a při ukončení přepravy přepne taxametr z pracovní polohy 'OBSAZENO' do pracovní polohy 'JÍZDNÉ' a neprodleně vytiskne záznam o přepravě. Po vytištění záznamu o přepravě a dokladu o zaplacení jízdného, pokud o něj cestující požádal, řidič přepne taxametr z pracovní polohy 'JÍZDNÉ' do pracovní polohy 'VOLNÝ'."

22. Podle § 1 nařízení o cenách (ve znění novely - nařízení č. 7/2013): „Tímto nařízením se stanoví maximální ceny osobní taxislužby.“ Ustanovení § 2 nařízení o cenách upravuje „Výši maximální ceny“, a to položkami „Jednorázová sazba 40,- Kč/jízda“, „Čekání 6,- Kč/min“, „Jízda na území hlavního města Prahy 28,- Kč/km“. Ustanovení § 3 nařízení o cenách obsahuje „Určené podmínky“, a sice podle odst. 1: „Maximální ceny platí pro výkon osobní taxislužby na území hlavního města Prahy¹⁾ uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na objem motoru a počet přepravovaných osob, kromě vozidel poskytujících konkrétní danou přepravu na základě předchozí písemné smlouvy²⁾“, dále podle odst. 2: „Cena za jednorázovou sazbu je účtována při započetí jízdy (zakázky). Zahrnuje úhradu za pronajmutí vozidla, za pomoc při nástupu a výstupu zákazníka, za uložení a vyložení zavazadel, za vystavení dokladu o zaplacení jízdného a za podání informací, týkající se například trasy jízdy.“, podle odst. 3: „Čekáním se rozumí jednak provozní čekání (cena je automaticky účtována při stání na křižovatce nebo při pomalé jízdě v hustém provozu), jednak čekání na přání zákazníka. Čekání v důsledku poruchy vozidla nebo zaviněné řidičem nesmí být zákazníkovi účtováno, a to ani při dokončení jízdy náhradním vozidlem.“, a podle odst. 4: „Jízdou na území hlavního města Prahy se rozumí pohyb vozidla taxislužby po pozemní komunikaci na území hlavního města Prahy.“
23. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 4. 8. 2019 hlídka městské policie hl. m. Prahy přistoupila v Praze 1 na Václavském náměstí ke kontrole vozidla taxislužby zn. X, ze kterého vystoupili cestující (jedoucí z letiště Václava Havla); hlídka ztotožnila řidiče taxislužby – žalobce, požadovala předložit další příslušné doklady a žádala o záznam z taxametru. Poté hlídka přivolala kontrolního pracovníka žalovaného, a to z důvodu zjištěných porušení zákonných povinností žalobcem. Kontrolní pracovník uskutečnil kontrolu (za přítomnosti hlídky), přičemž si od hlídky převzal jejich kontrolní zjištění. Kontrolní pracovník sepsal o kontrole dne 6. 8. 2019 protokol č. T/20190804/4/Ht, ze kterého plyne, že žalobce byl řidičem taxislužby pro jiného dopravce, při ukončení přepravy byla zobrazena na taxamtru částka 1.000 Kč (tato částka byla cestujícími i zaplacená). Ve chvíli, kdy měli zákazníci (cestující) zaplacení a odcházeli, přišla hlídka městské policie a žádala žalobce o záznam taxametru z dané poslední přepravy, nato žalobce vypnul taxametr a předal jim záznam č. 3833 (na něm byla vytisknuta navýšená částka 1004 Kč, záznam času byl posunutý o 15 min. vpřed, zaznamenána byla vzdálenost 33,3 km oproti ujetým 19 km). V protokolu je uvedeno, že žalobce řádně neobsluhoval taxametr; porušení řádné obsluhy taxametru spočívalo v tom, že žalobce nevypnul taxametr ihned po skončení přepravy, tj. před zaplacením cestujícími. Dále je v protokolu uvedeno, že žalobce nepořídil ihned po přepravě z taxametru záznam o přepravě. Kontrolní pracovník zaznamenal i další porušení zákona (např. nevydání dokladu o zaplacení zákazníkům), která však nejsou v projednávané věci rozhodná. Kontrolní pracovník zadržel žalobci průkaz řidiče taxislužby. Při kontrole byla pořízena fotodokumentace a video dokumentace.
24. Ve správním spise se dále nachází úřední záznam ze dne 6. 9. 2019, sepsaný členem hlídky městské policie o okolnostech provedené kontroly. Proti kontrolním zjištěním podal

žalobce námitky ze dne 26. 8. 2019, doplněné podáním ze dne 29. 8. 2019. V nich ve vztahu k vytýkanému přestupku zejména namítl, že přeprava taxislužbou je ukončena až po vydání zavazadel cestujícím; cestující po převzetí zavazadel zaplatili přepravu částkou viditelnou na taxametru před převzetím zavazadel a nevyčkali ukončení přepravy a vytisknutí dokladu o přepravě; hlídka městské policie zasáhla v okamžiku, kdy žalobce nasedl do vozidla, aby ukončil přepravu (vypnul taxametr, vytiskl doklad o přepravě a doplnil do něj náležitosti). Dále žalobce namítl, že měřidlo taxametru bylo ověřené a zaplombované; odchylka mohla nastat pouze v důsledku narušení taxametrů havárií v daném roce (ke kontrole taxametrů po havárii nedošlo, neboť nebylo vidět mechanické poškození).

25. Správní orgán I. stupně poté oznámením ze dne 27. 9. 2019 zahájil se žalobcem řízení pro podezření ze spáchání přestupků podle § 34e odst. 2 písm. e), f), g), h) zákona o silniční dopravě. Žalobce byl současně předvolán k projednání přestupku v ústním jednání na den 7. 10. 2019, na žádost žalobce však byl termín jednání změněn na 4. 10. 2019. V předvolání bylo žalobci sděleno, že ve věci bude vyslechnut svědek T., a současně byl žalobce poučen též o tom, že před vydáním rozhodnutí mu bude dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Dále byl žalobce též poučen dle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky o tom, za jakých podmínek lze ústní jednání konat bez přítomnosti obviněného. Protože se žalobce na ústní jednání bez řádné a včasné omluvy nedostavil, proběhlo v jeho nepřítomnosti.
26. Na jednání provedl správní orgán listinné důkazy – zprávu MHMP ze dne 12. 9. 2019, kterým byla žalobci v roce 2016 uložena pokuta ve výši 4.000 Kč, a písemné námitky žalobce ke kontrolnímu protokolu, a dále správní orgán vyslechl předvolaného svědka, strážníka L. T.. Svědka vypověděl, že v inkriminovaný den vykonával hlídkovou službu s další kolegyní na Praze 1 se zaměřením na kontrolu provozování taxislužby. Povšimli si vozidla taxislužby, z něhož vystoupili zákazníci, přičemž z úřední činnosti jim bylo známo, že uvedený řidič – žalobce – již byl v minulosti „pokutován“, proto se rozhodli jej zkontrolovat. Svědek žalobce vyzval k předložení dokladů – OP, ŘP, ORV, poté jej vyzval k předložení průkazu řidiče taxislužby. Svědek k tomu uvedl, že tento průkaz určitě neměl řádně vystavený. Následně svědek žalobce vyzval k předložení záznamu o právě probíhající jízdě, který v tu dobu ještě nebyl vytisknutý. Šel do hotelu, kde se spojil se zákazníky a zjišťoval od nich relevantní informace o jízdě (kolik platili a zda dostali stvrzenku). Když se vrátil k žalobci, zjistil, že jízda není stále ukončena a v mezidobí naběhla určitá částka navíc. Svědek uvedl, že se jednalo o tzv. čekačku. Poté požádal kolegyni, aby průběh kontroly začala natáčet na kameru. Žalobce jízdu ukončil až po vyzvání svědkem a vytiskl stvrzenku z taxametrů. Protože se cena jízdového zdála svědkovi příliš vysoká, požadoval vysvětlení popisu trasy jízdy, to však žalobce nebyl po celou dobu kontroly schopen popsat. Poté se vrátil do hotelu za zákazníky a v angličtině za pomoci personálu hotelu (*svědek uvedl, že anglicky umí jen trochu – pozn. soudu*) nechal vysvětlení přeložit, z popisu cesty zjistil, že jízdné mělo být menší. Z jednání se zákazníky vyplynulo, že chtěli stvrzenku ihned po ukončení jízdy, tu však nedostali, zaplatili částku, která v té době byla na taxametrů. Kopii stvrzenky pak dostali k jejich žádosti až prostřednictvím kontrolující hlídky, ale taxikář odmítl kopii vydat. Poté svědek přivolal pracovníky magistrátu, kteří prováděli součinnostní kontrolu, a hlídka již dále v kontrole nepokračovala.
27. Následně, dne 11. 10. 2019, byl žalobce poučen o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, a tohoto práva též využil dne 15. 10. 2019. Ke shromážděným podkladům

neměl připomínky a nenavrhoval jejich doplnění. Usnesením ze dne 15. 10. 2019, čj. UMCP1 460653/2019, správní orgán I. stupně zastavil řízení vedené proti žalobci pro přestupky dle § 34e odst. 2 písm. e), h) zákona o silniční dopravě, neboť spáchání tam blíže popsanych skutků nebylo žalobci prokázáno.

28. Poté správní orgán I. stupně vydal dne 21. 10. 2019 rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků dle § 34e odst. 2 písm. f) a g) zákona o silniční dopravě, za což mu podle § 34e odst. 4 písm. b) téhož zákona uložil pokutu ve výši 10.000 Kč.
29. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ze dne 3. 12. 2019 ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně ohledně spáchání přestupku dle § 34e odst. 2 písm. f) zákona o silniční dopravě, avšak řízení o přestupku dle § 34e odst. 2 písm. g) téhož zákona zastavil. Dále rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, jak je uvedeno výše v bodě 2. Shodně se správním orgánem I. stupně se žalovaný neztotožnil s názorem žalobce, že k ukončení přepravy dochází až po vyložení zavazadel, resp. že by až poté mělo dojít k vypnutí (přepnutí) taxamtru a vytisknutí záznamu o přepravě. Aplikovaná ustanovení zákona o silniční dopravě vyložil tak, že za okamžik ukončení přepravy je nutno považovat okamžik zastavení vozidla taxislužby v cílovém místě, tedy ještě před pomocí výstupu z vozidla a před předáním zavazadel; k takovému momentu je nutno vypnout (přepnout) taxametr, aby se nadále nenačítala cena jízdného, přičemž cenu za jízdu je třeba odlišovat od jednorázové sazby zahrnující i vyložení zavazadel. Výpověď svědka, člena hlídky městské policie, považoval za věrohodnou, když její relevantní část týkající se obsluhy taxamtru žalobcem je podle žalovaného doložena i tvrzením samotného žalobce v odvolání.
30. Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2020, čj. MHMP 225644/2020, žalovaný odejmul žalobci oprávnění řídiče taxislužby podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě, z důvodu ztráty spolehlivosti dle § 9 odst. 3 písm. a) bod 4 zákona o silniční dopravě. Učinil tak na základě výše popsanych dvou rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, kterými byl žalobce uznán vinným přestupkem dle § 34e odst. 2 písm. f) téhož zákona.
31. K tomu soud uvádí následující. Dříve, než soud přistoupil k samotnému meritornímu posouzení žaloby, reflektoval závěry rozšířeného senátu NSS v usnesení ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, podle kterého „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“ Zdejší soud ve vztahu k nyní projednávané věci zjistil, že v případě zákona o silniční dopravě došlo s účinností od 1. 7. 2020 (tj. po právní moci napadeného rozhodnutí – 16. 12. 2019), a to zákonem č. 115/2020 Sb., toliko k takové změně, že daná skutková podstata přestupku zakotveného v § 34e odst. 2 písm. f) byla pouze přemístěna ve stejném znění do ustanovení § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě. Ani další novelizace zákona o silniční dopravě neměly vliv na formulaci dané skutkové podstaty a nedošlo na základě nich ani k zániku trestnosti definovaného jednání. Rovněž novelizace zákona o odpovědnosti za přestupky, provedené zákony č. 277/2019 Sb., č. 54/2020 Sb., a č. 325/2020 Sb., nezakotvily právní úpravu pro žalobce příznivější. Dále také „způsob řádné obsluhy taxamtru“ je v § 14 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., upraven i po jediné novele (č. 304/2020) od právní moci napadeného rozhodnutí shodně. Pokud jde o nařízení

o cenách, dvě novely (nařízení č. 1/2020 a č. 7/2021), ke kterým došlo po právní moci napadeného rozhodnutí, neobsahují právní úpravu pro žalobce příznivější.

32. Dále soud uvádí, že žalobce v žalobě navrhoval provedení důkazů správním spisem, jakož i výslechem účastníků. Oba tyto návrhy soud při jednání dne 26. 7. 2021 zamítl. Pokud jde o první z důkazních návrhů, soud k tomu uvádí, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu krajský soud při posuzování žalob proti rozhodnutím správních orgánů správním spisem neprovádí důkazy, neboť je povinen ze správního spisu vycházet. Ve vztahu k návrhu na provedení výslechu účastníků řízení soud taktéž návrh zamítl, a to zejména pro jeho nadbytečnost. Jednak žalobce v souvislosti s výslechem protistrany – účastníka řízení – ani nekonkretizoval, kterážto osoba má za žalovaného být k výslechu předvolána, současně – a to především – však neuvedl, k prokázání které konkrétní skutečnosti měl být výslech žalovaného proveden nad rámec skutečností již zjištěných a založených ve správním spisu. Soud přitom v tomto smyslu neshledal nezbytnost doplnit dokazování. Pokud jde o výslech samotného žalobce, v této souvislosti soud rovněž konstatuje, že žalobce nijak nevysvětlil, proč je jeho výslech ve vztahu k napadenému rozhodnutí potřeba, když měl celou dobu možnost se k věci písemně vyjadřovat, a jehož písemná vyjádření a žalobní body soud v tomto řízení posuzoval. Žalobce sice uvedl, že výslechem lze dokázat, že mu byl městskou policií odebrán průkaz způsobilosti řidiče taxislužby, tato skutečnost je však ve vztahu k předmětu řízení, tj. k přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty za vytýkaný přestupek zcela bez významu, a navíc je i skutečností nespornou, neboť i sám žalovaný toto potvrdil ve svém vyjádření k návrhu na odkladný účinek ze dne 28. 2. 2020, jakož i ve vyjádření k žalobě ze dne 18. 3. 2020. Každopádně pak tato skutečnost vyplývá i z jiných částí spisového materiálu, zejména již z protokolu o kontrole ze dne 6. 8. 2019, č. T/20190804/4/Ht, z potvrzení o zadržení průkazu řidiče taxislužby ze dne 4. 8. 2019, a dále též zcela nepochybně z rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020, čj. MHMP 225644/2020.
33. Žalobce dále při jednání dne 26. 7. 2021 uvedl podrobnosti k ukončování inkriminované jízdy. Dle vyjádření žalobce, zasahující strážník, který žalobce znal již s jiných kontrol, údajně „dělal ramena“ na svou kolegyni, která vykonávala v ten den hlídku s ním, a vystupoval vůči žalobci arogantně. Zasahoval právě v době, kdy žalobce ukončoval jízdu, tj. vydával cestujícím zavazadla; poté chtěl žalobce jít vytisknout záznam o průběhu přepravy, to však již v důsledku zásahu strážníka nestihl. Žalobce byl po dlouhé službě, navíc také poté natáčen na kameru strážníky, což jej rovněž rozrušilo, zejména v situaci, kdy je takto natáčen na veřejně přístupném a velmi exponovaném místě v centru Prahy. Žalobce neví, jak dlouho tato situace trvala, teprve od žalovaného se dozvěděl, že to bylo 12 min, z pohledu žalobce však šlo „*neskutečně dlouhou dobu*“. Žalobce má za to, že nikomu neublížil, ceny nepředražil, zkrácen byl naopak on sám, má zastavenou činnost minimálně po dobu 3 let a byla mu uložena zcela neadekvátní pokuta. Dále žalobce uvedl, že vyšší částka na taxamtru jde v konečném důsledku k jeho tíži, neboť tvoří základ pro daň z příjmů, a tím zvyšuje tedy daňovou povinnost žalobce. Žalobci není zřejmé, proč zasahující strážník neztotožnil svědky – cestující inkriminované jízdy, aby tak i žalobce mohl jejich výpověď vytěžit, případně namítat. Pokud jde o cenu jízdného, žalobce neví, co by víc k tomu ještě dodal. V souvislosti s námitkou týkající se odejmutí průkazu řidiče taxislužby žalobce uvedl, že je právní laik a nevěděl, že má podávat nespočet žalob, když se to týká jedné věci. Zástupce žalobce poté dodal, že skutkový stav mohl být zjištěn lépe, a to s ohledem na zjištěné svědky, to se však nestalo. Současně označil výslech strážníka za

účelový z povahy věci. Dále argumentoval finanční motivací strážníků udělovat pokuty, neboť ty jsou pak příjmem policie.

34. Žalovaný k těmto tvrzením žalobce a jeho zástupce uvedl, že ze strany zasahujícího strážníka ani žalovaného nedošlo k žádnému porušení. Žalobce již ustupuje od svých tvrzení, a argumentuje pouze na základě svých ničím nepodložených pocitů a domněnek. Žalovaný znovu upozornil na skutečnost, že sám žalobce se doznal, že taxametr nepřepnul do správné polohy, resp. tak učinil až po vydání zavazadel. K námitce finanční motivace strážníků policie žalovaný uvedl, že jde o zcela absurdní námitku, neboť příjmy z udělených pokut jsou naopak příjmem státního rozpočtu, a teprve poté jsou přerozdělovány dále.
35. Na základě popsaného skutkového stavu, odrážejícího stav zachycený ve správním spise, dospěl soud k následujícím skutkovým a právním závěrům.
36. Žalobce vznesl celkem 5 žalobních bodů. Klíčovou spornou otázkou mezi účastníky řízení je otázka výkladu pojmu řádné obsluhy taxametru, resp. okamžiku, kdy má správně dojít k vypnutí či přepnutí taxametru v cílovém místě přepravy, a otázka následného postupu řidiče taxislužby podle příslušných právních předpisů; žalobce dále namítal porušení zásady dvojinstančnosti, dále, že dosud nebylo vydáno rozhodnutí o odejmutí průkazu řidiče taxislužby, kdy skutek formulovaný ve výroku napadeného rozhodnutí nemůže být podkladem pro jeho odebrání, dále žalobce namítl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí údaje o rozhodovací praxi žalovaného v obdobných případech, a konečně, žalobce namítl, že nebyl vyrozuměn o provádění dokazování mimo jednání.
37. Obdobnou argumentaci žalobce, týkající se druhého žalobního bodu, který je z pohledu žaloby stěžejní, se zabýval rozsáhle a přehledně již žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž žalobce na tento výklad žalovaného v žalobě nijak nereaguje a toliko znovu namítá totéž, co namítal ve svých námitkách proti kontrolnímu zjištění a v odvolání. Zatímco žalobce je přesvědčen, že taxametr je třeba přepnout až po vystoupení cestujících a vyložení jejich zavazadel, správní orgány argumentovaly, že k přepnutí musí dojít hned po okamžiku zastavení vozidla v cílovém místě, ještě před vyložением zavazadel.
38. Podstatu argumentace žalobce v druhém žalobním bodě považuje soud za nesprávnou, ale i nelogickou. Z § 14 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., plyne, že „přpravou“ je míněna samotná jízda vozidlem. Z § 2 a § 3 odst. 2 a 4 nařízení o cenách, a z § 14 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb. je dále zřejmé, že za poskytnutou taxislužbu je možno požadovat cenu za jízdu vozidlem (tj. přepravu z místa X do místa Y), a to dle ujetých kilometrů, přičemž načítání probíhá pomocí měřidla – taxametru, který je třeba při započetí a ukončení jízdy přepnout. Vedle toho může řidič taxislužby požadovat i tzv. jednorázovou sazbu (pevně stanovenou částku), která zahrnuje především určité úkony řidiče taxislužby prováděné v souvislosti s předmětnou jízdou (přpravou), jako je pomoc při nástupu a výstupu z vozidla, vyložení zavazadel cestujících. Konečně, řidič taxislužby může požadovat i cenu za čekání, a to dle minut čekání. Použití taxametru pro měření je tak rozhodné pouze pro cenu za jízdu, včetně čekání (na rozdíl od jednorázové sazby – ceny za další úkony řidiče taxislužby). Proto je důležité, aby ihned po zastavení vozidla již taxametr nebyl v provozu. Jiný postup by mohl představovat nekalou praxi ze strany řidičů taxislužby, kterou by neoprávněně navyšovali cenu za jízdu i v době, kdy vozidlo již nejede (a není tak například ani zdrojem nákladů na přepravu na straně provozovatele taxislužby spočívajících typicky v nákladech na pohonné hmoty, pomine-li soud vozidla s alternativním pohonem, hybridy, či elektromobily).

39. Ze správního spisu, jak byl popsán výše, a z dokazování provedeného správním orgánem I. stupně přitom jednoznačně vyplynulo, že žalobce v předmětný den kontroly postupoval tak, že zastavil s vozidlem taxislužby v cílovém místě, vystoupil i s cestujícími ven a předal jim zavazadla (dle vlastních tvrzení žalobce), přičemž teprve poté přistoupil k přepnutí (vypnutí) taxametru. V takovém případě však musí soud konstatovat, že žalobce obsluhoval taxametr v rozporu s právní úpravou, neboť ačkoliv vozidlo již jízdu ukončilo (vozidlo stálo), a není sporu o tom, že by zákazníci požadovali čekání řidiče taxislužby, nadále pokračovalo měření taxametrem, tedy čas jízdy, cena za jízdu i počet ujetých kilometrů nadále narůstaly. Tyto skutečnosti byly zcela nepochybně prokázány obsahem správního spisu, zejména vlastní výpovědi žalobce, který uvedl, že taxametr obsluhoval až po vydání zavazadel zákazníkům, a dále výsledkem svědka. Žalobce v tomto směru nijak skutkový stav v této otázce nezpochybnil, ani nenavrhol provedení důkazů, které by takto zjištěný skutkový stav měly vyvrátit. V tomto ohledu proto soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce uplatněné v souboru námitek vztahujících se k tomuto žalobnímu bodu, že jeho skutek neměl oporu v dokazování či ve správním spisu, že se vytýkaný skutek nestal, či že není přestupkem, což již soud dostatečně vysvětlil výše, soud proto znovu opakuje, že o prokázání skutkového stavu ohledně nedostatků při obsluze taxametru žalobcem (bez ohledu na to, zda žalobce vycházel při tom ze své mylné představy o časové posloupnosti předepsaných povinností, či nikoliv) není jakýchkoliv pochyb a jednoznačně vyplývají z předloženého správního spisu. Jestliže se žalobce snaží věc relativizovat námitkami spočívajícími v tvrzení, že žádný právní předpis výslovně nestanovuje, kdy je přeprava ukončena, nelze takovou argumentaci akceptovat. Moment ukončení přepravy lze jednoznačně dovodit z platné a účinné přepravy zejména logickým výkladem a smyslem a účelem ustanovení, která postihují porušování povinností řidiči taxislužby na tomto úseku. Pokud by soud argumentaci žalobce akceptoval, výklad žalobce by vedl k absurdnímu závěru, že konec přepravy by zcela závisel na vůli samotného řidiče, kdy taxametr přepne do „správné“ polohy, nikoliv na objednavce zákazníka, což jistě nebylo úmyslem zákonodárce.
40. K tomu, co žalobce osobně uvedl při jednání soudu dne 26.7.2021 (viz bod 33.) k samotnému průběhu inkriminovaného jednání, soud uvádí, že se při studiu spisového materiálu, zejména záznamu o výsledku svědka, nemohl ubránit pocitu, že uvedený zasahující strážník, a potažmo svědek v jedné osobě, mohl mít lidově řečeno „na žalobce spadeno“, a tuto skutečnost tak soud nemůže ani vyloučit, což lze postřehnout zejména z úvodu jeho výpovědi, kde uvedl, že *„si povšimli v ulici Václavské náměstí před č. 5 vozidla taxi (dané tov. a registrační značky), ze kterého vystoupili zákazníci. Z minulosti věděli, že řidič tohoto vozidla měl problém a byl jimi pokutován. Z tohoto důvodu se rozhodli jej zkontrolovat.“* V daném případě však z jiných částí spisového materiálu, ani z tvrzení samotného žalobce nevyplývaly indicie, že by uvedený strážník postupoval v rozporu se svou pravomocí na úseku kontroly provozovatelů a řidičů taxislužby, neboť nepochybně byl nadán pravomocí provést u žalobce příslušnou počáteční kontrolu.
41. V každém případě však jednání strážníka nelze přičítat k tíži žalovaného či správního orgánu I. stupně, kteří skutkový stav hodnotili v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, a po jeho objektivním zhodnocení dokonce podstatnou část řízení o různých prvotně vytýkaných přestupcích žalobce zastavili, a to v důsledku důkazní nouze, neboť ne všechna tvrzení uvedeného strážníka bylo možno prokázat i jinak, než jen jeho vlastní výpovědí, a také z důvodu, že samotný strážník při svém zásahu nepostupoval procesně

správně (např. v souvislosti s vytěžováním cestujících inkriminované jízdy, což žalobce úspěšně namítal v odvolacím řízení).

42. Pokud jde o stesky žalobce, že poškozen nebyl nikdo jiný než on, lze k tomu uvést, že přestože soud lidsky rozumí nesouhlasu žalobce s výsledkem správního řízení v dané věci, povaha přestupkového řízení je neodmyslitelně spojena s hrozbou uložení sankce, pokud je vytýkané jednání pachateli prokázáno. To se stalo i v nyní projednávané věci, v souvislosti s přestupkem podle § 34e odst. 2 písm. f) zákona o silniční dopravě. Soud však nad rámec nezbytně nutného dodává, že nepominul skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zrušil část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se druhého z vytýkaných přestupků podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě a řízení o něm zastavil, aniž by toto své rozhodnutí jakkoliv promítl též do výše uložené sankce, kterou žalovaný naopak zcela potvrdil, i když správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ukládal sankci za 2 přestupky. Vzhledem k tomu, že žalobce však před soudem nevznášel odpovídající návrh na moderaci pokuty podle § 65 odst. 3 s. ř. s., resp. § 78 odst. 2 téhož zákona), přestože tuto možnost nepochybně měl a v řízení byl zastoupen advokátem, nemohl soud tuto skutečnost jakkoliv při svém posuzování bez příslušného návrhu žalobce blíže hodnotit, resp. soud může za daných okolností pouze konstatovat, že žalobce se svým zástupcem zjevně zvolil méně efektivní procesní strategii obrany.
43. Dále soud nad rámec nezbytně nutného též uvádí, že ani argumentace žalobce ohledně daňové povinnosti není na věc přílehlavá a argumentaci, kterou se žalobce snaží zbavit odpovědnosti za nesprávnou obsluhu taxametru nelze stavět pouze na tom, komu byla jeho jednáním ve skutečnosti způsobena škoda. Soud znovu opakuje, že podstatné pro věc je, zda došlo na základě provedení dokazování ke zjištění skutkového stavu takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a z něhož lze dovodit jednoznačný závěr o porušení příslušných ustanovení zákona. Pouze na základě těchto skutečností lze vyslovit výrok o vině a trestu. Skutečnost, kterou uvádí žalobce, by pak případně mohla sloužit jako polehčující okolnost. V daném případě však nebyla jako taková shledána. Navíc, žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí též upozornil na své zkušenosti z úřední činnosti týkající se manipulace taxametru řidiči taxislužby, kdy bývají zkreslovány zásadní identifikátory přepravy, kterými jsou zejména čas a cena přepravy, a dále, že ze strany řidičů taxislužby bývá obdobné jednání, které je vytýkáno žalobci, páčáno s cílem následného stornování zakázky, kdy poté, co cestující odejdou od vozidla a přeprava stále není v taxamtru ukončena, řidič zakázku stornuje s cílem vyhnout se zdanění přijaté platby, popřípadě sice záznam o přepravě vytiskne, ale doplní zkreslené údaje o trase tak, aby mu údaje seděly s kilometry zaznamenanými v taxamtru, neboť si je vědom, že do taxametru byla uložena zkreslená vzdálenost.
44. V souvislosti s námitkou týkající se finanční motivace strážníků policie na udělování pokuty, tuto diskusi soud při jednání nepřipustil, neboť z hlediska lhůty pro podání žaloby jde o námitku zcela novou, v žalobě neuplatněnou, a tedy uplatněnou po zákonné lhůtě, kterou nelze prominout (§ 72 odst. 1 a 4 s. ř. s.).
45. Žalobce v souvislosti s tímto žalobním bodem dále v žalobě upozorňoval na to, že ve druhé skutkové větě je obsaženo slovo „bezodkladně“, přestože ve formulaci § 21d odst. 4 písm. a) zákona o silniční dopravě se takový výraz nenachází. Jak již soud uvedl výše, podle tohoto ustanovení platí, že při výkonu práce řidiče taxislužby je řidič vozidla taxislužby, které je vybaveno taxamtrzem, povinen „*řádně obsluhovat taxametr a zajistit zaznamenání skutečného průběhu přepravy*“. Soud v této části námitky musí dát žalobci za pravdu v tom, že znění uvedené skutkové podstaty skutečně slovíčko „bezodkladně“ neobsahuje.

V daném případě výše uvedeného slovního spojení se jedná o neurčitý právní pojem, který je dále rozveden prováděcí vyhláškou, konkrétně v § 14 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., který stanoví, že řidič taxislužby „*při ukončení přepravy přepne taxametr z pracovní polohy 'OBSAZENO' do pracovní polohy 'JÍZDNÉ' a neprodleně vytiskne záznam o přepravě*“ (podtržení doplnil městský soud). Pomine-li tedy soud drobnou formulační nepřesnost žalobce, kdy z druhé skutkové věty zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný sice nepoužil slovo „bezodkladně“, ale použil slovo „neprodleně“ (což na obsahový význam řešeného problému však nemá vliv), je nutno pozornost žalobce zaměřit především na smysl této skutkové podstaty, který spočívá v postihování jednání řidičů taxislužby, kterými porušují povinnost „*řádně obsluhovat taxametr a zajistit zaznamenání skutečného průběhu přepravy*“. Pokud tedy žalovaný ve skutkové větě stíhaného přestupku použil slovo „neprodleně“, vychází tato formulace z doslovného znění citovaného předpisu a žalovanému není v tomto smyslu co vytknout. Žalovaný k uvedenému závěru došel poté, co na základě provedeného dokazování zjistil, že žalobce vytiskl záznam o přepravě se zpožděním (tj. až po vyložení zavazadel), a navíc záznam vykazoval údaje odlišné od údajů k okamžiku ukončení jízdy. Ostatně o povinnosti *neprodleně* vytisknutí záznamu o přepravě dle uvedené vyhlášky č. 478/2000 Sb. si žalobce byl prokazatelně vědom, což plyne i z jeho námitek proti kontrolním zjištěním, avšak oproti názoru správních orgánů se domníval, že přeprava je ukončena až po vydání zavazadel.

46. Soud považuje posouzení, resp. interpretaci a aplikaci neurčitého právního pojmu „*řádně obsluhovat taxametr*“ a „*zajistit zaznamenání skutečného průběhu přepravy*“ správními orgány za zcela dostatečné a vyhovující též požadavkům kladeným pro takové posouzení judikaturou NSS na soudní přezkum neurčitých právních pojmů. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005-62). V daném případě soud takový nedostatek přezkumu neshledal; z napadených rozhodnutí je zřejmé, jakých podkladů pro své rozhodnutí správní orgány použily a jejich závěry ani nejsou v logickém rozporu s nimi. Správní orgán se přitom při interpretaci neurčitého právního pojmu musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, čj. 5 Afs 151/2004-73). V projednávaném případě nemá soud s odkazem na dosud uvedené pochybnost o tom, že i tomuto požadavku správní orgány dostály, tj. provedly interpretaci a aplikaci uváděných neurčitých právních pojmů řádně a v souladu se zákonem.
47. Pokud pak žalobce v žalobě uváděl, že doklad o jízdě vydal, je toto tvrzení v přímém rozporu s důkazy založenými ve správním spisu (protokol o kontrole ze dne 6. 8. 2019, č. T/20190804/4Ht, úřední záznam Městské policie hl. m. Prahy ze dne 6. 9. 2019, čj. MPPH 113365/2019, protokol o ústním jednání ze dne 4. 10. 2019, čj. UMCP1 439425/2019), k nimž se žalobce měl možnost vyjádřit již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně a nic proti nim nenamítal, ani nenavrhoval provedení dalších důkazů. Z těchto podkladů

jednoznačně vyplynulo, že žalobce doklad o jízdě č. 3833 vydal až poté, co k tomu byl vyzván strážníkem policie, a současně poté, co již vydal zavazadla přepraveným cestujícím, tj. v rozporu s povinností stanovenou mu v ustanovení § 21d odst. 4 písm. a) zákona o silniční dopravě.

48. Z těchto důvodů tedy soud nemohl uvedeným námitkám žalobce ve druhém žalobním bodu přisvědčit.
49. Soud se dále zabýval námitkami obsaženými v prvním žalobním bodě, jejichž podstatou je porušení zásady dvojinstančnosti z důvodu, že jednání, pro které byl žalobce uznán vinným, žalovaný vymezil opravou výroku jiným způsobem oproti jednání, pro které bylo správní řízení zahájeno, a za které uznal vinným žalobce správní orgán I. stupně. Avšak ani tomuto žalobnímu bodu soud nepřisvědčil.
50. Oznámením o zahájení řízení o přestupku dochází k vymezení předmětu řízení, proto je nutno v něm uvést popis skutku (skutkového stavu), resp. popis určitého jednání či opomenutí podezřelého a další podstatné skutkové okolnosti, které mají být v řízení podrobeny bližšímu zkoumání, a také uvést předběžnou právní kvalifikaci daného skutku. V přestupkovém řízení je současně třeba respektovat zásadu totožnosti skutku, která spočívá v tom, že správní orgán může rozhodnout pouze o skutku, o kterém zahájil řízení (řízení je zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení podezřelému - § 78 odst. 2 téhož zákona). Vymezení stíhaného skutku je zásadní rovněž z důvodu případných překážek řízení dle § 77 téhož zákona. Z logiky věci plyne, že popis skutku i předběžná právní kvalifikace v počátku přestupkového řízení, tj. v oznámení o zahájení řízení o přestupku, nebude zpravidla tak precizní, jako tomu je (má být) v konečném rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným z přestupku. Teprve v průběhu řízení je třeba opatřit všechny nezbytné podklady a provést důkazy, které slouží ke zpřesnění výroku konečného rozhodnutí ve věci (může dojít např. k upřesnění časového rozhraničení skutku, rozsahu způsobeného následku atd.). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný přestupek spočíval. Identifikace předmětu přestupkového řízení však musí být v oznámení o zahájení přestupkového řízení natolik určitá, aby účastník řízení (obviněnému) bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. a rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541, zejména jeho body [53] – [55]; tato rozhodnutí sice pojednávají o „jiných správních deliktech“, avšak závěry z nich, na které zdejší soud poukazuje, nutno lze zcela jistě aplikovat i na problematiku přestupkovou, neboť rovněž jde o správní trestání).
51. Z porovnání tří citací popisu skutku (tj. v oznámení o zahájení řízení ze dne 27. 9. 2019, z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z výroku rozhodnutí žalovaného) je zřejmé, že k faktické změně popisu vytýkaného skutku v případě žalobce nedošlo, neboť je evidentní, že všechny popisy uvádějí shodné údaje o okolnostech spáchání, a sice údaj o datu, čase, místě, označení vozidla, i způsobu jednání žalobce, kterým se přestupku měl dopustit. Odlišnost je toliko v tom, že zatímco v počátku řízení a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo jednání krátce popsáno tak, že žalobce po ukončení přepravy „nevypnul“ taxametr, v napadeném rozhodnutí žalovaného je již způsob tohoto konkrétního jednání formulován precizněji tak, že žalobce taxametr „nepřepnul z pracovní polohy 'OBSAZENO' do pracovní polohy 'JÍZDNÉ'“. Z obou formulací je však podle názoru soudu zřejmé, že pochybení spočívalo v tom, že žalobce po ukončení přepravy ponechal taxametr stále v provozu tak, že se v něm nadále navyšovaly údaje vypovídající o jízdě

(přepravě). Po celou dobu řízení o přestupku tak bylo jednoznačné, jaké jednání je žalobci vytýkáno, a pro které je stíhán.

52. Pokud žalovaný doplnil ve svém rozhodnutí výrok správního orgánu I. stupně o dovětek, „neprodleně nevytiskl záznam o přepravě č. 3833 a nezajistil zaznamenání skutečných údajů o čase ukončení přepravy a účtované ceně“, ani tímto dovětkem podle soudu nedošlo k nezákonnému vychýlení představujícímu změnu stíhaného skutku nebo dotčení práva žalobce na obhajobu. Výsledkem dokazování bylo totiž jednoznačné zjištění, že žalobce nepřepnul (nevypnul) taxametr v době, kterou stanoví prováděcí předpis k zákonu o silniční dopravě, což následně vedlo i k tomu, že záznam z taxametru poté vytisknutý nezachycoval skutečný průběh přepravy. Nezajištění skutečného průběhu jízdy je tak logickým následkem nesprávné obsluhy taxametru, které se dopustil žalobce. To, že záznam o přepravě nezachycoval skutečný průběh přepravy (jízdy), bylo prokázáno již před správním orgánem I. stupně, a to zejména záznamem o přepravě a výpovědí svědka, ve spojení s dalšími podklady rozhodnutí, např. kontrolním protokolem. O tom, že žalobce věděl, jaké jednání je mu vytýkáno, a jaké okolnosti jsou v řízení prokazovány, svědčí i postup samotného žalobce, který ve správním řízení argumentoval tím, že podle něj bylo v souladu se zákonem, pokud vypnul taxametr až po vystoupení cestujících a vyložení zavazadel, a rovněž až poté mýl vytisknout záznam o přepravě. Sám žalobce se také již v námitkách ze dne 26. 8. 2019 bránil tím, že zřejmě i dřívější havárie vozidla mohla ovlivnit měření taxametru. V oznámení o zahájení řízení, v rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v napadeném rozhodnutí navíc byla uvedena shodná právní kvalifikace jednání žalobce, tj. § 34e odst. 2 písm. f) zákona o silniční dopravě, která se vztahuje jak na obsluhu taxametru, tak na (návaznou) pravdivost údajů v záznamu o přepravě. V případě úpravy skutkového věty, kterou provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí tak soud uvádí, že jde o pouhé zpřesnění popisu jednání žalobce tak, aby přesněji odráželo znaky skutkové podstaty doslovně citované právní úpravy, která na věc byla aplikována.
53. Jde-li o třetí žalobní bod, ze správního spisu je předně zřejmé, že tyto námitky žalobce poprvé uplatňuje až nyní v řízení před soudem, a žalovaný je tak nemohl v odvolacím řízení posuzovat. Zdejší soud k uvedenému žalobnímu bodu současně uvádí následující.
54. Ze správního spisu plyne, že kontrolní pracovník při kontrole dne 4. 8. 2019 zadržel žalobci průkaz řidiče taxislužby (§ 35h odst. 1 zákona o silniční dopravě), a to „pro podezření z poškození zákazníků na ceně jízdného, nepořízení záznamu o přepravě, nevydání dokladu o zaplacení jízdného a nezaznamenání skutečného průběhu přeprav“, o čemž vydal potvrzení o zadržení průkazu řidiče taxislužby (§ 35h odst. 2 zákona o silniční dopravě), jehož jedno vyhotovení si žalobce dne 4. 8. 2019 převzal, a převzetí stvrdil svým vlastnoručním podpisem. Potvrzení obsahuje poučení, že po dobu zadržení průkazu řidiče taxislužby nelze vykonávat práci řidiče taxislužby (§ 35h odst. 5 zákona o silniční dopravě). Ve spise se nachází také fotokopie daného průkazu žalobce č. 8169, ze které plyne, že průkaz má platnost do 18. 7. 2021. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2020, čj. MHMP 225644/2020, tedy až v průběhu řízení o žalobě v nyní projednávané věci, bylo žalobci odejmuto oprávnění řidiče taxislužby (srov. bod 30. tohoto rozsudku); rozhodnutí obsahuje poučení žalobce o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání.
55. V nyní projednávané věci je žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. napadáno rozhodnutí žalovaného o uznání viny z přestupků a uložení pokuty za jejich spáchání. Pokud žalobce nesouhlasil se zadržením průkazu řidiče taxislužby, či odejmutím oprávnění řidiče taxislužby, bylo na něm, aby učinil patřičné procesní kroky, tj. zejména aby podal v uvedené věci odvolání, případně též navazující správní žalobu. Tato otázka však není a

ani nemůže být předmětem tohoto řízení, neboť se netýká napadeného rozhodnutí, ani postupu správního orgánu při jeho vydávání. Dále zdejší soud konstatuje, že ustanovení § 35h zákona o silniční dopravě v relevantním znění upravuje postup správních orgánů po zadržení průkazu řidiče taxislužby. Zákonem upravený postup správních orgánů ohledně zadržení průkazu řidiče taxislužby a tomu odpovídající procesní prostředky ochrany řidiče taxislužby je přitom třeba odlišovat od správního řízení, které bylo zahájeno ve věci přestupku žalobce jako řidiče taxislužby dle § 34e odst. 2 písm. f) zákona o silniční dopravě. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020 o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby, zákon připouští procesní prostředky obrany ve správním řízení. Bylo proto zcela na rozhodnutí žalobce po případné poradě se svým zástupcem, zda těchto prostředků obrany využije, či nikoliv. Rozhodl-li se žalobce, že těchto prostředků nevyužije, jde tato skutečnost k jeho tíži a svou následky své procesní neopatrnosti pak nemůže zhojit ve zcela jiném řízení, týkajícím se jiného rozhodnutí správního orgánu.

56. Zdejší soud nepřisvědčil ani čtvrtému žalobnímu bodu, v němž žalobce namítal neuvedení konkrétní rozhodovací praxe žalovaného, kterou by případně měl možnost napadat. Daná námitka žalobce je však dle názoru soudu zcela hypotetická a navíc obecná, přičemž z ní není zřejmé jakékoliv srovnání s jinou kauzou či kauzami řešenými správními orgány v obdobné problematice, které mi mohly naznačovat tvrzenou odlišnou praxi ve skutkově a právně obdobných případech. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, na něž žalobce poukázal, zakotvuje zásadu nestrannosti, materiální ekvity a legitimního očekávání (předvídatelnosti rozhodnutí). Soud se tak sice ztotožňuje s žalobcem s jeho tvrzením do té míry, že rozhodovací praxe žalovaného by ve skutkově a právně stejných případech měla být stejná, a ve skutkově a právně obdobných případech obdobná, to však nijak nezpochybnuje postup žalovaného ve věci žalobce. K tomu je nutno též upozornit, že soud přezkoumává výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), pokud tedy žalobce zcela obecně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této části, tak i soud může na tuto námitku reagovat rovněž pouze obecně, přičemž nepřezkoumatelnost v této části napadeného rozhodnutí neshledal. Nad rámec nezbytně nutného pak soud dodává, že bylo primárně na žalobci, kdo měl tvrdit, případně prokázat odlišné rozhodování žalovaného v typově srovnatelných věcech; žalobce však nepředestřel žádná konkrétnější tvrzení, ani neunesl své důkazní břemeno v řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2014, čj. 4 Ads 118/2013-33, nebo ze dne 11. 3. 2021, čj. 2 As 56/2020-46) Závěrem k této námitce soud dodává, že naopak z napadeného rozhodnutí plyne (srov. str. 6), že žalovaný se ve své správní praxi s obdobnými postupy (praktikami) řidičů taxislužby při obsluhování taxametru setkal a zjevně takové postupy ani dříve nehodnotil jako zákonné a správné.
57. Soud nevyhověl ani námitkám obsaženým v pátém žalobním bodě, o porušení § 51 odst. 2 správního řádu, podle nichž žalobce nebyl v řízení o odvolání vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání, ani o odebrání dokladu nezbytného pro provozování taxislužby. Předně soud uvádí, že žalobce nijak v žalobě nespecifikoval, o kterýchžto důkazech prováděných mimo ústní jednání nebyl vyrozuměn. Z předloženého správního spisu přitom jasně vyplynulo, že správní orgány kromě výslechu svědka a provádění listinných důkazů při ústním jednání, žádné další dokazování, navíc, mimo ústní jednání neprováděly. Soud proto neshledal vadu v postupu žalovaného spočívající v provádění důkazů mimo ústní jednání bez vyrozumění žalobce, neboť taková procesní situace v projednávaném případě vůbec nenastala.

58. Jestliže se žalobce dále brání námitkou, že nebyl vyrozuměn o odebrání dokladu nezbytného pro provozování taxislužby, může soud k tomu pouze zopakovat své závěry o odlišném předmětu řízení výše, na které soud pro stručnost již jen odkazuje, které činí tuto námitku z pohledu nyní projednávané věci irelevantní.

V. Závěr a náklady řízení

59. Na základě všech shora uvedených skutečností soud nemohl vyhovět žádné z žalobních námitek, proto žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
60. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaný, který byl v řízení zastoupen advokátem, a měl ve věci plný úspěch, požadoval ve svých vyjádřeních, aby mu soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení. V případě žalovaného však nelze náklady vynaložené za zastupování advokátem považovat za důvodně a účelně vynaložené, neboť žalovaný disponuje dostatečným odborným personálním i materiálním zázemím, aby v řízení u soudu mohl obhajovat výsledky své činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců (srov. např. již usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, čj. 6 A 90/96-23, a ze dne 14. 6. 1999, čj. 6 A 7/99-39, usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS). Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 26. července 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.